

doen dan steeds maar in zichzelf herhalen haar medelijdend-vermanende woorden. Dien morgen werd een uiterst zeldzame vertoening in Droogbeen-kloof ten beste gegeven: de Natte was zoo waar aan 't werk op zijn claim. De nieuwsgierige toeschouwers, die zich een opmerking veroorloofden, kregen een antwoord met zoo lakonieke welsprekendheid, dat zij zich van verdere aardigheden onthielden en wijselijk het veld ruimen: en zoo was de Natte alleen toen hij, tegen zonsondergang, stiet op een klompje goud van heel behoorlijke afmeting.

Met verbazing en tevredenheid bekeek hij den kleine gelen vreemdeling en als vanzelf gingen zijn oogen van het goud in de richting der herberg. Hij kwam overeind met het goud in zijn hand, gereed om in rechte lijn naar de inrichting van McMurtey te stevenen; maar plotseling bleef hij staan en keek voorzichtig rond. Op één na de naaste claim was het onprofijtelijk stuk grond van den Doek. De Natte ging er heen, woelde vlug wat aarde op en begroef er het waarschijnlijk zeer verbaasde klompje goud in.

Den volgenden morgen, toen miss Mercy de deur opende wyl er geklopt werd, zag zij den Natte staan. Hij had zijn haar gekamd en zijn buis dichtgeknoopt en zijn blauwe oogen leken op die van een kind: een man kan veel drinken zonder dat het hem erg deert, als hij met vechten veel lichaamsbeweging krijgt en vaak in de open lucht slaapt.

„Hoe maakt de Doe... uw vader het vanmorgen?” vroeg hij bedeesd.

„Wel wat beter,” antwoordde ze. „dank zij uw hulp.”

„Den dokter niet te vergeten,” zei hij. „Ik kwam eigenlijk voor zaken, miss Mercy. Misschien wilt u aan uw vader zeggen dat ik op die claim van hem wil werken op conditie van samen deelen, als hij het goed

vindt. Ik heb idee in dat stukje gekregen.”

Zij keek hem verbaasd aan, maar ging naar binnen; en hij hoorde de zwakke stem van den zieke zeggen:

„Och ja, mij best — als hij er plezier in heeft! Maar er zit niets in. En ik ben bang dat hij zijn heele portie verdrinken zou, als er wat in zat.”

„Ja, daar ben ik ook bang voor... de arme stumper,” gaf miss Mercy zuchtend toe. En toen kwam zij buiten met de gevraagde permissie.

„Dus dat is dan in orde,” zei de Natte, met een zoo onnoozel gezicht, dat het meisje tot haar stervensdag toe niet vermoed heeft hoe scherp zijn gehoor was.

Hij ging heen met een houweel over den schouder; en een paar uur later kwam hij terug met een klompje goud.

„Ik had een soort van voorgevoel dat daar goud zat,” zei hij schuw toen miss Mercy het stond aan te zien met half open mond en schitterende oogen, gelukkig in het bewustzijn, dat dit de verlossing uit Droogbeen-kloof beteekende.

„Met de helft hiervan zult u er wel komen niet?” zei hij. „Ik krijg mijn portie als de agent komt. Hij moet er vandaag al zijn. Zeg den Doek dat ie er den moed maar in houdt en laat hij u helpen inpakken.”

Hij wachtte niet op haar antwoord en haar vreugdebetuigingen en ging naar de herberg. De agent was juist aangekomen en de Natte, buiten nog bezig de klei van zijn laarzen te schrapen, hoorde hem groot nieuws vertellen.

„Ja, zijn ouwe man en zijn broer zijn er alle twee tusschen uit, en nu krijgt de Doek de heele kluit. Rijk? Rijk is er nog niks bij. En blauw bloed ook. Hij is een van de groote Engelsche aristocraten! Blikslagers! Droogbeen-Kloof zal nog barsten van grootschigheid als het nieuws bekend wordt. Ik ga gauw naar de Doe-kerij om het te vertellen. Voorzichtig voor-

bereiden? Ja natuurlijk — wat denk je van me? Hallo Natte! Hé wat heb jij! Je kijkt of je je lievelingsgrootmoeder begraven hebt. Bestel maar — mijn rekening. 't Nieuws gehoord?”

„Ik ben wel blind maar niet doof,” gaf de Natte ten antwoord en hij bestelde.

De agent was waarschijnlijk niet heel voorzichtig geweest, want miss Mercy was bleek tot in haar lippen toen zij, een half uur later, door de nieuwsgierige en sympathiseerende menigte heendrong alsof zij iemand zocht. Het bleek de Natte te zijn, die met zijn zoetste stemgeluid Home Sweet Home stond te zingen, op een harmonica begeleid door een collega, die minstens even dronken was als de zanger.

De Natte stuitte zijn stroom van melodie en keek haar plechtig aan toen zij voor hem bleef staan.

„Ik... wou je even spreken,” zei ze aarzelen; want zij was er niet zeker van of hij nuchter genoeg was om haar te begrijpen. Maar de Natte knikte aanmoedigend en volgde haar naar buiten.

„Wij hebben goed nieuws gehoord,” zei ze. „Mijn vader heeft geërfd; hij... we zijn rijk. Wij gaan hier onmiddellijk vandaan. Hij wou u bedanken; en hij... we... ik zou graag hebben, dat u dit heelemaal hield als... als bewijs van onze dankbaarheid voor uw vriendelijkheid.”

„Dit” was het klompje goud. De Natte nam het aan, keerde het om en om. Zijn gezicht werd rood, toen bleek en zijn lippen trokken zich samen tot een rechte lijn.

Toen plotseling ontspanden zij zich en hij lachte; lachte zoo lang en vreemd, dat miss Mercy er van schrok en vluchtte,

„Heb je 't hem gegeven?” vroeg haar vader, toen ze ademloos thuiskwam.

„J-a. Maar — hij was zoo dronken, de stakker, dat ik niet geloof dat hij 't begrepen heeft,” hijgde ze. „Hij lachte alleen maar.”

N GEVAARLIJKE LIEFKOOZING.